

Arrest

nr. 128 791 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 26 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 15 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2012 werd ingediend en op 13.09.2012 en op 17.09.2012 werd geactualiseerd door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat Mevr. A. (..) sinds 06.09.2009 en Dhr. A. (..) sinds 06.05.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij goed geïntegreerd zouden zijn in ons land en zij volledig geïntegreerd zouden zijn in onze samenleving en zij vanaf hun aankomst grote inspanningen zouden hebben geleverd om zich aan te passen; Mevr. A. (..) diverse cursussen maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd en zij een attest van inburgering zou hebben ontvangen en Dhr. A. (..) diverse opleidingen zou hebben gevolgd; zij perfect Nederlands zouden spreken door de vele contacten met Belgen en naar de kinderen toe Nederlands de spreektaal zou zijn in het gezin en zij hier onmiddellijk aan het werk zouden kunnen; betrokkenen een sociaal leven zouden hebben in Brasschaat en Mevr. A. (..) frequent bezoeker zou zijn van Kabas, Dhr. A. (..) een persoonlijke brief van een leerkracht bij Centrum Basiseducatie Antwerpen zou hebben ontvangen en ook enkele burens een positief relaas over het verblijf van betrokkenen in Brasschaat zouden geven en het hier verklaringen van persoonlijke vrienden, kennissen en burens zou betreffen die hen reeds lange tijd zouden kennen en die elk vanuit hun eigen invalshoek een beschrijving zouden geven van de positieve levenshouding van betrokkenen en zij veel steun van vele vrienden en kennissen zouden krijgen en zij een grote integratiewil en een positieve ingesteldheid zouden hebben en betrokkenen ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en deelcertificaten van de module voorleggen, Dhr. A. (..) een attest dd. 23.03.2012 (lessen Nederlands) toevoegt, Mevr. A. (..) een werkbelofte dd. 01.09.2012 en een arbeidsovereenkomst dd. 06.08.2012 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan en de directies van hun scholen hun stipte aanwezigheid, hun goede kennis van het Nederlands en de goede begeleiding door hun ouders zouden benadrukken en de kinderen ook beide lid zouden zijn van de plaatselijke turnvereniging van Brasschaat AcrollGym vzw waar zij zich goed zouden hebben geïntegreerd, waar zij heel aandachtig de lessen zouden volgen en waar ze nog tal van doorgroei-mogelijkheden zouden hebben en ter staving schoolattesten en een attest dd. 01.06.2012 van de turnvereniging wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, door Mevr. A. (..) ingediend op 07.09.2009 en door Dhr. A. (..) ingediend op 07.05.2010, werd afgesloten op 17.02.2011 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 10.03.2011, werd afgesloten op 13.04.2011 met de beslissing ‘Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en vijf maanden voor Mevrouw A. (..) en iets meer dan negen maanden voor Dhr. A. (..) voor de eerste aanvraag en iets meer dan één maand voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat een verblijf (hoe kort ook) in Oezbekistan grote veiligheidsrisico's zou inhouden voor hun en dat dit ook praktisch niet realiseerbaar zou zijn. Betrokkenen zouden niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren omwille van bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze asielinstanties.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevr. A. (..) en haar zoon A. (..) met ernstige medische problemen te kampen zouden hebben en A. (..) met ernstige psychologische problemen zou af te rekenen hebben ten gevolge van wat hij in Oezbekistan zou hebben meegemaakt en zij op 25.11.2011 een verzoek tot medische regularisatie zouden hebben ingediend) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de laatste aanvraag artikel 9ter van betrokkenen op 20.09.2012 negatief werd afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.¹⁰⁰

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voeren de verzoekende partijen machtsafwending aan alsook de schending van het motiveringsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekende partijen betogen dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald. Er wordt ook geen melding gemaakt van het feit dat zij beroep hebben ingediend tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag zodat zij zich nog steeds konden beroepen op een hangende asielprocedure. Dit verantwoordt wel degelijk dat zij hun regularisatieaanvraag in België indienen. Er zijn bovendien nog andere elementen die een terugkeer naar Oezbekistan uitsluiten. Verzoekende partijen stellen recent nog stukken ontvangen te hebben waaruit blijkt dat zij nog steeds worden gezocht. Ook de stukken uit de eerste asielprocedure behouden hun waarde. Zij leggen aansluitend enkele persartikels neer waaruit blijkt dat journalisten zwaar worden bedreigd. Verzoekende partijen stellen echter op heden geen asielaanvraag meer te durven indienen uit vrees onder dwang te worden teruggeleid naar het land van herkomst. Ook de algemeen gekende toestand in Oezbekistan wordt genegeerd door de bestreden beslissing. De aanvraag werd al bij al

summier en oppervlakkig behandeld. Over het verblijf te Diksmuide wordt met geen woord gerept. Ook over het feit dat er nog een beroepsprocedure hangende was die pas later beslist werd, wordt niets gezegd.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.5. Verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden veronachtzaamd zou hebben.

Waar zij stellen dat niets wordt gezegd over hun verblijf te Diksmuide, en zij hiermee doelen op hun verblijf in België, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de elementen inzake de duur van hun verblijf en de integratie. Zo wordt gemotiveerd: *“Het feit dat Mevr. A. (...) sinds 06.09.2009 en Dhr. A. (...) sinds 06.05.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij goed geïntegreerd zouden zijn in ons land en zij volledig geïntegreerd zouden zijn in onze samenleving en zij vanaf hun aankomst grote inspanningen zouden hebben geleverd om zich aan te passen; Mevr. A. (...) diverse cursussen maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd en zij een attest van inburgering zou hebben ontvangen en Dhr. A. (...) diverse opleidingen zou hebben gevolgd; zij perfect Nederlands zouden spreken door de vele contacten met Belgen en naar de kinderen toe Nederlands de spreektaal zou zijn in het gezin en zij hier onmiddellijk aan het werk zouden kunnen; betrokkenen een sociaal leven zouden hebben in Brasschaat en Mevr. A. (...) frequent bezoeker zou zijn van Kabas, Dhr. A. (...) een persoonlijke brief van een leerkracht bij Centrum Basiseducatie Antwerpen zou hebben ontvangen en ook enkele bureaus een positief relaas over het verblijf van betrokkenen in Brasschaat zouden geven en het hier verklaringen van persoonlijke vrienden, kennissen en bureaus zou betreffen die hen reeds lange tijd zouden kennen en die elk vanuit hun eigen invalshoek een beschrijving zouden geven van de positieve levenshouding van betrokkenen en zij veel steun van vele vrienden en kennissen zouden krijgen en zij een grote integratiewil en een positieve ingesteldheid zouden hebben en betrokkenen ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en deelcertificaten van de module voorleggen, Dhr. A. (...) een attest dd. 23.03.2012 (lessen Nederlands) toevoegt, Mevr. A. (...) een werkbelofte dd. 01.09.2012 en een arbeidsovereenkomst dd. 06.08.2012 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.” De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekende partijen herhalen immers dat hun verblijf in België hen verhindert een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verzoekende partijen tonen hiermee echter geenszins aan dat het voor hen omwille van dit argument zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. Waar de verzoekende partijen er voorts op wijzen dat hun beroep inzake de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag op het ogenblik van de aanvraag nog hangende was, dient de Raad vast te stellen dat op 26 juni 2013, datum van de bestreden beslissing, er reeds een uitspraak was aangaande dit beroep. Met name op 3 oktober 2012 besliste de Raad bij arrest nr. 88 900 tot verwerping van voormeld beroep. Er dient gewezen te worden op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Derhalve kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun betoog.

2.7. Waar verzoekende partijen aldus opnieuw verwijzen naar hun asielaanvragen alsook de algemene toestand in Oezbekistan teneinde te verantwoorden waarom zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst, kan niet anders dan vastgesteld worden dat beide asielaanvragen werden afgewezen en dat zij voorts geen concrete gegevens hebben aangebracht waaruit blijkt dat hun beweringen grond van waarheid hebben, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te motiveren: *“Betrokkenen beweren dat een verblijf (hoe kort ook) in Oezbekistan grote veiligheidsrisico’s zou inhouden voor hun en dat dit ook praktisch niet realiseerbaar zou zijn. Betrokkenen zouden niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren omwille van bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze asielinstanties.”*

De Raad stel voorts vast dat verzoekende partijen bij onderhavig verzoekschrift nog stukken voegen om aan te tonen dat zij gevaar lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst doch dat uit nazicht van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de daarbij gevoegde stukken niet blijkt dat deze stukken werden aangehaald. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing kon beschikken. Het kan de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet kenbaar waren gemaakt. De thans voorgelegde stukken zijn niet dienstig in kader van huidig beroep. Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is.

2.8. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. In casu zetten de verzoekende partijen niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

2.9. Waar verzoekende partijen nog de schending inroepen van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat deze niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag in de mogelijkheid waren alle volgens hen dienstige gegevens en stukken aan de verwerende partij over te maken en te laten beoordelen.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER